

På tide med en vannminister?

Bilder og reportasjer fra den dramatiske vannkrisen i Cape Town er en alvorlig vekker. De bekrefter på en alarmerende måte at god forvaltning av vannressursene er avgjørende for alle samfunn.

Vårt eget Miljødirektorat la nylig fram en rapport som minner oss om at heller ikke vi som lever i trygge Norge kan regne med å forbli upåvirket av klimaendringer i andre land. Rapporten beskriver hvordan et endret klima kan endre viktige samfunnsområder i Norge, som handel, finans, land- og havbruk, infrastruktur, migrasjon, helse, turisme og geopolitikk.

I forbindelse med at Venstre gikk inn i regjering med tre nye statsråder, ble det gjort noen endringer i flere av departementenes arbeids- og ansvarsområder. Vi mener at situasjonen skulle innby til en vurdering av om samfunnets behov imøtekommes best med bestående struktur og arbeidsdeling, eller om det bør tas grep for å tilpasse stat og styring til landets nåværende og fremtidige behov – i dette tilfellet spesielt innenfor vannforvaltningen.

Vann er en viktig ressurs og en nødvendig forutsetning for alt levende og for verdiskaping og vekst i alle samfunn, til formål som vannkraft, drikkevann, landbruk og havbruk, og skulle derfor være et åpenbart tema for politiske prioriteringer. På vann-området er Norge høyst privilegert fra naturens side, med for eksempel totale ferskvannsressurser per innbygger som er 13 ganger høyere enn verdens-gjennomsnittet. Samtidig har den norske befolkningen en høy bevissthet om natur og miljøverdier.

Hvordan forvalter vi disse enestående vannverdiene i dag? Hvilket organ er det som sørger for den overordnede samordning og koordinering av samfunnets styring og regulering av denne ressursen? Svaret er at det sentrale ansva-

ret er ganske splittet og fragmentert, med minst 5 departementer og underliggende direktorater og tilsyn, som hver for seg deler et større eller mindre ansvar for vannsektoren.

Hvordan fungerer denne strukturen i praksis? Er regelverk og styring tilpasset dagens utfordringer og muligheter?

Til hjelp ved slike avveininger kan det være hensiktsmessig å se hen til hvordan andre land har organisert sin vannforvaltning. Noen har etablert et eget vann-ministerium (eks. Kina og Sør-Afrika). Noen legger ansvar til en dominerende vannfaglig etat, som representerer en tung vannbrukssektor (eks. US Geological Survey). Og andre har valgt å satse på lokalt administrativt nivå (eks. Danmarks amter).

Politikerne på vårt hjemlige Storting har etablert en uformell vanngruppe, etter modell fra EU-parlamentet, der ulike vannpolitiske spørsmål settes på dagsorden. For øvrig synes et overordnet politisk ansvar for oppfølging av en viktig sektor å mangle.

Hvordan kan vi best ivareta hensynet til økonomiske, miljømessige og sosiale aspekter i vår vannforvaltning? Er kanskje et eget vanndepartement fornuftig, eller er det mer hensiktsmessig at et av våre eksisterende departementer få et overordnet samordnende ansvar?

Og – ikke minst – hvordan kan vi utnytte våre naturgitte forhold, teknologiske og samfunnsmessige fortrinn til å øke norske leverandørers eksport av teknologi og løsninger til et sterkt voksende globalt marked?

Vi mener at en bred og inkluderende debatt om dette bør finne sted, og gjerne initiert av de politiske organer. Norsk vannforening er selvsagt beredt til å delta i en slik debatt.

Norske politikere, hvor er dere?

Norsk Vannforening